

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΖ

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 9 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1939

ΔΡΙΘ. 48-49

Ο ΧΙΛΙΑΣΜΟΣ

Ἐπειδὴ τελευταίως ἡ χιλιαστικὴ προπαγάνδα παρυσιάζει ἐν Ἑλλάδι ἔντασιν κείμενον χρῆσιμον, ἵνα ἀπὸ τοῦ παρόντος φύλλου, πρὸς τὴν ἐκδοθεῖσιν συνοδικῆ ἐγκυκλίῳ, δημοσιευθῶσι πληροφορίαι τινὲς περὶ τῆς ὀλεθρίας ταύτης αἰρέσεως, μετὰ τὰς συντόμους εἰδήσεις περὶ τοῦ Διεθνoῦς Χιλιασμοῦ.

Διεθνῆς Χιλιασμός.

Μία τῶν μεγάλων αἰρέσεων, αἵτινες συνετάραξαν τὴν ὀρθόδοξον Χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν κατὰ τὸν δεῦτερον μετὰ Χριστὸν αἰῶνα, ἦτο καὶ ὁ Χιλιασμός. Καταπολεμηθεὶς οὗτος ὑπὸ τῶν Πατέρων καὶ Διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας, ὡς καὶ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἐξέλειπεν ἔντελῶς, ὡς ἐξέλειπεν καὶ αἱ λοιπαὶ αἰρέσεις.

Ἀπὸ τοῦ 1878 ἔμως ἀναφαίνεται καὶ αὖθις, ἀρχικῶς μὲν ἐν Ἀμερικῇ, εἶτα δ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ εἰς ἄλλας χώρας. Πρωτεργάτης τῆς ἀναδημιουργηθείσης αἰρέσεως ἢ μάλλον τῆς θρησκευτικῆς θεωρίας, ὡς τὴν χαρακτηρίζουν οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Χιλιασμοῦ, ἦτο ὁ Κάρλος Ἰ. Ρῶσσελ, μηδεμίαν σχέσιν ἔχων μετὰ τὴν Θεολογίαν, πρῶτον ἔμπορος καὶ κάτοχος ἀρκετῆς περιουσίας. Ὁ Κάρλος Ρῶσσελ, μελετῶν τὴν Ἀγίαν Γραφήν ἔτη τινὰ πρὸ τοῦ 1878, λέγουσιν οἱ ὀπαδοὶ του, εἶδε μετ' ἐκπλήξεως, ὅτι αἱ διδασκαλίαι, τὰς ὁποίας ἐδίδασκεν ὁ κληρὸς περὶ αἰωνίων ἐσθάνων, ἀθανασίας τῆς ψυχῆς κλπ. δὲν εὑρισκον δῆθεν ὑποστήριξιν εἰς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὸναντίον ἦσαν ἀρδῆν ἀντίθετοι πρὸς τὰς διδασκαλίας αὐτοῦ, δι' ὃ καὶ ἀπεφάσισε νὰ κηρύξῃ τὰς ἀληθείας τοῦ Λόγου τοῦ Κυρίου εἰς τοὺς ὁμοίους του ἐπὶ τῇ ἐσάσει δῆθεν τῆς Ἀγ. Γραφῆς, χωρὶς νὰ στηριχθῇ εἰς διδασκαλίαν ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐρημνεύων ταύτην κατὰ τὸ δοκοῦν. Πρὸς τὸν σκοπὸν μάλιστα ταῦτον, κατὰ τοὺς σχυρισμοὺς τῶν ὀπαδῶν του, διέθεσε καὶ δόλοκληρον τὴν περιουσίαν του, λαμβάνων μόνον ἐκ ταύτης μῆκαίως 11 δολλάρια πρὸς συντήρησιν.

Πολλοὶ ἀφελεῖς ἄνθρωποι, παρασυρθέντες, ἠσπάρθησαν τὰς δοξασίας του καὶ οὕτω συνεστήθη ἐν ἔτει 1884 ἐν Ἀλληγκέனு τῆς Κομητείας Ἀλληγκένου τῆς Ἰενσυλθανίας Σωματεῖον ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Βιλικὴ καὶ Φυλλαδικὴ Ἐταιρεία ἢ «Σκοπιὰ» μετὰ τὸν ἰποκλειστικὸν σκοπὸν τὴν διάδοσιν τῶν θεωριῶν τοῦ Ρῶσσελ.

Τῷ 1909 ἰδρύθη ἕτερον σωματεῖον ἐν Μπροϋκλιν ἧς Ν. Ἰόρκης ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἀμῶν τοῦ Ἰαοῦ».

Ἀργότερον δέ, κατὰ τὸ 1914, ἰδρύθη ἐν Λονδίῳ ὁ

«Διεθνῆς Σύλλογος τῶν Σπουδαστῶν τῆς Γραφῆς».

Τὰ τρία ὑπὸ διάφορα ὀνόματα σωματεῖα ἐργάζονται πρὸς τὴν αὐτὴν κατεύθυνσιν καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν, διευθυνόμενα ὑπὸ τῶν αὐτῶν «ἀξιωματοῦχων», ὧν πάντων πρῶτατο ἄλλοτε ὁ Κάρλος Ἰ. Ρῶσσελ, μετὰ δὲ τὸν θάνατον αὐτοῦ, ἐπισυμβάντα τῷ 1916, ὁ ἄλλοτε Ἀμερικανὸς δικαστῆς Ἰωσήφ Ρόδερφορντ, ὅστις καὶ φέρεται νῦν ὡς Ἀρχηγὸς τῶν Χιλιαστῶν.

Ὁ Ἰ. Ρόδερφορντ διαμένει εἰς Μπροϋκλιν, ἐνθα φαίνεται εἶναι ἡ ἕδρα τοῦ τριαδικοῦ διεθνoῦς σωματείου.

Ἐν Μπροϋκλιν λειτουργοῦσιν ἰδιόκτητα τῶν σωματείων τυπογραφεῖα καὶ βιβλιοδετεῖα, πρὸς ἐκδοσιν χιλιαστικῶν περιοδικῶν, βιβλίων, ἐντύπων κλπ., αἵτινα ἐκδίδονται κατὰ χιλιάδας ἐτησίως καὶ εἰς ἀπάσας σχεδὸν τὰς γλώσσας.

Διὰ τὴν διάδοσιν τῶν ἰδεῶν των, ἐξαιρέσει τοῦ ἐντύπου ὀλικοῦ, χρησιμοποιοῦσι κατὰ διαστήματα καὶ ἀπὸ τοῦ 1926 περίπου, τὸ ραδιόφωνον διὰ τοῦ ὁποίου ὁμιλεῖ Ἀγγλιστὶ ὁ ἴδιος ὁ Ρόδερφορντ, εἰς ἄλλας δὲ γλώσσας ὅπως καὶ τὴν Ἑλληνικὴν, διάφοροι ἄλλοι, μεταφράζοντες τοὺς λόγους τοῦ Ρόδερφορντ.

Εἰς ἄλλας χώρας, ἐξαιρέσει τῆς Ἀμερικῆς καὶ Ἀγγλίας, δὲν ὑπάρχουσιν ἰδιαιτεροὶ χιλιαστικοὶ σύλλογοι, ὑπάρχουσιν ὅμως παραρτήματα διευθυνόμενα ἐξ Ἀμερικῆς. Αἱ πολιτεῖαι εἰς ἃς οἱ χιλιασταὶ ἔχουσι παραρτήματα, εἶναι αἱ ἑξῆς :

1) Ἀμερικῇ, 2) Ἀργεντινῇ, 3) Αὐστραλία, 4) Αὐστρία, 5) Βέλγιον, 6) Βραζιλία, 7) Ἀγγλικὴ Γουϊάνα, 8) Καναδάς, 9) Χιλή-Ἀβάνα-Μπουένος Ἀϊρες, 10) Κίνα, 11) Τσεχοσλοβακία, 12) Δανία, 13) Ἀγγλία, 14) Ἑσθονία, 15) Φινλανδία, 16) Γαλλία, 17) Γερμανία (καταργηθὲν νῦν), 18) Ἑλλάς, 19) Καθάι, 20) Οὐγγαρία, 21) Ἰνδία, 22) Ἰαμαϊκῇ, 23) Ἰαπωνία, 24) Ἰάβα, 25) Λατβία ἢ Λεττονία, 26) Λιθουανία, 27) Λουξεμβούργον, 28) Μεξικόν, 29) Ὀλλανδία, 30) Ν. Ζηλανδία, 31) Νορβηγία, 32) Νῆσοι Φιλιππῖναι, 33) Πολωνία, 34) Ρουμανία, 35) Ν. Ἀφρικῇ, 36) Μαλάγα, 37) Σουηδία, 38) Ἑλβετία, 39) Τρινιδάδ, 40) Γιουγκοσλαβία, 41) Ἀνατ. Ἀφρικῇ.

Οἱ χιλιασταὶ ἰσχυρίζονται, ὅτι οἱ μόνοι πόροι τοῦ Διεθνoῦς Συλλόγου τῶν Γραφῶν, εἶναι οἱ μεταξὺ τῶν πιστῶν ἔρανοι. Τὸ τοιοῦτον δὲν δυνάμεθα ἀπολύτως νὰ δεχθῶμεν, λαμβανομένου μάλιστα ὑπ' ὄψιν, ὅτι τεράστια ποσὰ δαπανῶνται κατ' ἔτος πρὸς ἐκδοσιν τῶν βιβλίων των κλπ. καὶ τὰ ὅποια μάλιστα πωλοῦνται εἰς τιμὰς, ἐὰν μὴ ἐξευτελιστικὰς, τοῦλάχιστον τιμὰς κόστους ἢ πολλαπλασιαστικὰς διανεμονται δωρεάν.

Προφανῶς ὁ Διεθνῆς Σύλλογος τῶν Γραφῶν θὰ ἔχη ἄλλους ἀδήλους πόρους.

Ἐκ τῶν διαφόρων κρατῶν ἢ Ρωσσία οὐδέποτε ἠγέχθη τὸν χιλιασμὸν, ἀλλὰ πάντοτε τὸν κατεδίωκεν, ἰδίᾳ ἀπὸ τοῦ 1918. Ἐν Γερμανίᾳ ἦτο ἄλλοτε ἀνεκτός, ἀπὸ τῆς ἀναλήψεως ὁμοῦ τῆς ἀρχῆς ὑπὸ τοῦ Ἀδόλφου Χίτλερ, κατεδιώχθη αὐστηρότατα.

Εἰς Ἰταλίαν δὲν ὑπάρχει παράρτημα τοῦ Συλλόγου. Τὰ βιβλία δὲν ἐπιτρέπονται, ἐξαιρέσει ἐλαχίστων καὶ τούτων εἰσαγομένων διὰ τῆς Ἑλβετίας, ἐνθα διατηροῦνται ἰδιόκτητα τυπογραφεῖα.

Ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ Κράτη, εἰς ἄλλα μὲν γίνεται ἀνεκτός, εἰς ἄλλα ἐπιτρέπεται καὶ εἰς ἄλλα καταδιώκεται.

(Συνεχίζεται)

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

II.—Ρύθμισις τοῦ δημοσίου καὶ πολιτικοῦ βίου τοῦ Ἰσραήλ, 16,18 21,14: α') Ἐγκαθίδρουσις δικαστικῶν Ἀρχῶν κατὰ τόπους καὶ σχετικῶς πρὸς τὸ λειτουργημᾶ αὐτῶν ὁδηγία, 16,18-17,7: 1) Ἐντολὴ πρὸς ἐγκαθίδρουσιν, στίχ. 18. 2) Γενικοὶ γνώμονες δικαστικῆς φύσεως, στ. 19-20. 3) Ὑπόδειξις δύο σοβαρῶν παραπτώματων: τῆς μισησεως εἰδωλολατρικῶν ἔθνων, στ. 21-22, καὶ τῆς θύσεως ζῆου μὴ ἀρτιμελοῦς, 17,1. 4) Ἡ ἐκδοτέα δικαστικὴ ἀπόφασις κατὰ τῶν Ἰσραηλιτῶν, οἵτινες θὰ ἐξέπιπτον εἰς εἰδωλολατρείαν, καὶ ἐκτέλεσις αὐτῆς, 17,2-7. 5) Ἀνώτατον δικαστήριον διὰ τὰς δυσκόλους ὑποθέσεις ἢ εἰς περίπτωσιν ἀντιλογιῶν, στ. 8—13.

β') Διατάξεις περὶ τῆς ἐκλογῆς καὶ τῶν καθηκόντων τῶν βασιλέων, 17, 14-20: 1) Δύο ὅροι ἀπαραίτητοι τῆς ἐκλογῆς: βασιλέα θὰ ἀνεδεικνυεν ὁ λαὸς ἐκεῖνον, «ὃν ἂν ἐκλέξῃται Κύριος ὁ Θεός», στ. 14-15. θὰ ἦτο Ἰσραηλίτης, στ. 15β. 2) Τὰ καθήκοντα τοῦ βασιλέως, στ. 16-20.—γ') Τὰ εἰσοδήματα τῶν ἱερέων καὶ τῶν Λευιτῶν, 18,1-8: 1) Αἱ ἀπολαυαὶ τῶν ἱερέων, στ. 1-5. 2) Αἱ ἀπολαυαὶ τῶν Λευιτῶν ἐν περιπτώσει μετοικήσεως αὐτῶν ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν, στ. 6-8.—δ') Οἱ ψευδεῖς καὶ οἱ ἀληθινοὶ προφῆται, 18,9-12: 1) Ἀποστροφή πρὸς τὰ «βδελύγματα τῶν ἔθνων»: μαντείας, μαγείας, κληδονισμοὺς κ. ὅ. στίχ. 9-14. 2) Ἀτενῆς προσήλωσις πρὸς τὸν Μέγαν Προφήτην τοῦ μέλλοντος τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, στ. 15-19. 3) Τιμωρία καὶ διάγνωσις τῶν ψευδῶν προφητῶν, 18,20-22.—ε') Αἱ φυγαδευτήριοι πόλεις, 19,1-13: 1) Ἀριθμὸς αὐτῶν ἐν τῇ κυρίως γῆ Χαναάν, στίχ. 1-3. (Πρὸβλ. Ἀριθμ. 35,9 κ. ἑ. Ἀριθμ. 41 κ. ἑ.). 2) Προορισμὸς αὐτῶν, στ. 4-7. 3) Προϋποθέσεις ἐπιβάλλουσα ἐνδεχομένη ἐν τῷ μέλλοντι: προσαύξησιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν φυγαδευτηρίων πόλεων, στίχ. 8-10. 4) Παῖσι ἐκ τῶν φονέων στεροῦνται τοῦ εὐεργετήματος τοῦ αὐλοῦ, στ. 11-13.—στ') Νόμος περὶ σεβασμοῦ τῶν ὀρίων τῆς ἰδιοκτησίας, στίχ. 14: «Οὐ μετακινήσεις ὄρια τοῦ πλησίον, ἃ ἔστησαν οἱ πατέρες σου ἐν τῇ κληρονομίᾳ». ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Διὰ τοῦ νόμου τούτου ὑποδεικνύεται ἐκ τῶν προτέρων ὁ σεβασμὸς πρὸς τὴν μέλλουσαν νὰ γίνῃ διατομὴν μετὰ τὴν κατάκτησιν

τῆς Γῆς τῆς Ἐπαγγελίας.—ζ'). Περὶ τῶν ἐπὶ δικαστηρίοις μισθῶν, 19,15-21: 1) Γενικὸς κανὼν «Ἐπὶ στόματος δύο μαρτύρων, καὶ ἐπὶ στόματι τριῶν μαρτύρων, στήσεται πᾶν ῥῆμα», στίχ. 15. 2) Ἡ ἀμείλικτος τιμωρία τῶν ψευδομαρτύρων στίχ. 16-21.—η') Νόμοι ὅσον ἀφορᾷ εἰς τοὺς πολέμους, 20,1-20: Οἱ Ἰσραηλίται ὤφειλον νὰ προχωρῶσιν εἰς τὸν πόλεμον μετὰ πλήρους πεποιθήσεως εἰς τὸν Θεόν, ὅστις θὰ συμπολεμήσῃ μετὰ τοῦ «λαοῦ του», στ. 1-4. 2) Λόγοι ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, στ. 5—9. 3) Διατάξεις ἀναφερόμεναι εἰς τὴν πολιορκίαν τῶν ὠχυρωμένων πόλεων, στ. 10-20: διατάξεις πρώτη, ἐν περιπτώσει παραδόσεως τῶν πολιορκουμένων, στ. 10-11· διατάξεις δευτέρα, περίπτωσις ἀρνήσεως πρὸς παράδοσιν, στ. 12-14· διατάξεις τρίτη, οὐδεμία χάρις πρὸς τοὺς Χανααίους, στίχ. 15-18· διατάξεις τετάρτη, περίπτωσις παρατάσεως τῆς πολιορκίας, στίχ. 19-20,—θ') Ἐξαγνισμὸς εἰς περιστάσεις, καθ' ἃς ὁ φονεὺς παραμένει ἀγνωστος, 21,1-9: 1) Ἡ ὑπόθεσις, στ. 1. 2) Διάφοροι πράξεις ἐξαγνιστικαί, στ. 2-9: προσδιορισμὸς τῆς μάλλον γειτνιαζούσης πρὸς τὸν φονευθέντα πόλεως, στ. 2—3α· θυσία δαμάλεως «εἰς φάραγγα τραχεῖαν», στ. 3β-4· ὁμολογία τῶν κατοίκων ὅτι εἶναι ἀμέτοχοι τοῦ φόνου, στ. 5-7· προσευχὴ ἐπὶ τῇ περιστάσει, στ. 8α· τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐξαγνιστικῆς ταύτης τελετῆς, στίχ. 8β-9. ι') Πῶς ὀφείλουσιν οἱ Ἰσραηλίται νὰ μεταχειρίζωνται τοὺς αἰχμαλώτους, 21,10-14: 1) Ἐπιτρέπεται ὁ δὲ γάμος μετὰ αἰχμαλωτίδος γυναικός, στ. 10-11 ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἀρκεῖ αὕτη νὰ μὴ εἶναι Χανααίτις (Πρὸβλ. 20,16-17). 2) Τηρητέαι διατυπώσεις ἐπὶ τῷ γάμῳ ὡς πρὸς τὴν αἰχμαλωτίδα γυναῖκα, στίχ. 12-13. 3) Περίπτωσις, καθ' ἣν δὲν θέλει ὁ Ἰσραηλίτης ὡς σύζυγον τὴν αἰχμαλωτίδα γυναῖκα στίχ. 14.

E. I. K.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΓΓΛΙΚΑΝΟΥ ΚΛΗΡΙΚΟΥ ΕΚ ΤΗΣ ΛΑΤΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔ. ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Εἰς τὸ ἀγγλικανικὸν περιοδικὸν «C. R. Chronicle of the Community of the Resurrection» ἐδημοσιεύθησαν αἱ ἐντυπώσεις τοῦ G. Curtis, ἐξέχοντος μέλους τῆς «Community of the Resurrection», τοῦ σπουδαίου τούτου μοναχικοῦ Τάγματος τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας. Οὗτος, κατὰ ἀρχὰς τοῦ 1939 ἐπεσκέφθη μετ' ἄλλων μελῶν τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας τὴν ἐν Παρίσι τοῖς ρωσικῆν Θεολογικῆν Ἀκαδημίαν, ὅπου, ὡς γνωστὸν, μετὰ τὴν ἐκρηξιν τῆς μπολσεβικικῆς ἐπαναστάσεως, ἐκπαίδευνται οἱ κληρικοὶ τῆς ἐν τῇ ἔξορίᾳ Ρωσικῆς Ἐκκλησίας. Ἀφ' οὗ ἐν τῷ ἄρθρῳ του δίδει σύντομον κόναν τῆς ζωῆς τῶν διδασκόντων καὶ τῶν τραφέντων τοῦ ἀνωτάτου τούτου ἰδρύματος, λέγει τὰ ἐξῆς περὶ τῆς Ὀρθοδόξου Λατρείας.

Ἀπεριγράπτως ὠραία εἶναι ἡ λατρεία τῆς Ἀνωτατικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας· συνεχῆς ἀποκατάστασις τῶν συνθηκῶν τοῦ χρόνου καὶ τοῦ χώρου τῆς λατρείας ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Ἡμεῖς οἱ ἐν τῇ Δύσει ἔχμεν πρῶτον ἀνάγκην νὰ ἐναρμονίσωμεν τὰς αἰσθη-

ἡμῶν πρὸς τὸν τρόπον τοῦτον. Ἡ ἀρρενοπρεπὴς ἐπιφύλαξις καὶ ἡ σιωπηρὰ λεπτότης τῆς Δυτικῆς Χριστιανωσύνης ἀπουσιάζουσιν αἰσθητῶς. Ἰπάρχει, ὅμως μία ὠραιότης, ἐν ταυτῷ λυρική καὶ θαθεῖα, ἣτις εἶναι στοιχεῖον ἀναντικατάστατον καὶ τῷ ὄντι ἀσύγκριτον ἐν τῇ κλουσίᾳ συμφωνίᾳ τῆς Χριστιανικῆς λατρείας.

Πρὶν ἢ μεταβῶ εἰς Λυῶνα ἔσχον τὴν εὐκαιρίαν νὰ παρακολουθῆσω μίαν τῶν ὠραιότερων ἀκολουθιῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, τὴν ἀκολουθίαν τῶν Ἐπιφανείων, ἣτις ἐνθυμίζει τὴν ἐν τῷ Ἰσρδάνῃ δάπτεισιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἀκολουθία, ἣτις εἶναι πλήρης ἀπὸ τὴν λεγομένην «κοσμικὴν» ἀντίληψιν τῆς Ὁρθοδοξίας, καθ' ἣν ἡ θεία Ἀπολύτως καθαρὰ εἶναι οὐ μόνον τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἀλλὰ καὶ πᾶν ἄλλο κτίσμα. Ἐπέστρεψα εἰς Παρισίους ἐγκαίρως κατὰ τὴν ἐναρξίν τῆς Μεγ. Τεσσαρακοστῆς, καθ' ἣν γίνεται ἡ συγχρηστικὴ ἀκολουθία τῆς ἀμοιβαίας συγχώρησεως, (Σημ. «Ἐκκλησίας»: ἡ ἀκολουθία αὕτη γίνεται καὶ εἰς τινὰς περιφερείας ἐν Ἑλλάδι). Ἐκαστος πιστὸς γονατίζει ἐνώπιον τοῦ πλησίον του, ὅστις λαμβάνει ἐπίσης τὴν αὐτὴν στάσιν, ζητῶν συγχώρησιν, ἐπισφραγίζεται δὲ μετὰ ταῦτα δι' ἀσπασμοῦ ἢ μετὰ τοῦ Χριστοῦ ἀνασύνδεσις των.

Ἄλλ' ὁ ὀρθόδοξος τελετουργικὸς κύκλος κορυφῶται, ἀπὸ ἀπόψεως κάλλους καὶ δυνάμεως, εἰς τὰς ἀκολουθίας τῆς Μεγ. Ἑβδομάδος καὶ τοῦ Πάσχα. Κατ' αὐτὰς ἐκδηλοῦται εἰς τὸν ὑπέροχον βαθμὸν ὁ «ρεαλισμὸς» τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθόδοξου Λατρείας. Ἐδῶ ἔχομεν, οὕτως εἰπεῖν, ὄχι ἀπλὴν ἀναπαράστασιν, ἀλλὰ τὴν μυστικὴν ἀνασύστασιν τῶν Μυστηρίων τοῦ Πάθους. Ἡ δραματικὴ δύναμις, τὸ βάθος καὶ τὸ κάλλος τῶν ἀκολουθιῶν τούτων, καθ' ἃς ἀναζητῆται ζωντανὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ Σωτήρος, κατέχουν τὴν ψυχὴν καὶ λούσιν αὐτὴν ὡς μυστικὸς ποταμὸς, ῥέων πρὸς τὸν καταρράκτην τοῦ Θείου Θανάτου. Ὅπως καὶ κατὰ τὴν πρώτην ἑβδομάδα τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς, οὕτως καὶ κατὰ τὴν περίοδον ταύτην τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς ἡμέρας διέρχεται τις ἐν τῷ ναῷ. Ἡ πλύσις τῶν ποδῶν τοῦ Κυρίου ἡμῶν ὑπὸ τῆς ἀμαρτωλῆς καὶ ἡ προδοσία Αὐτοῦ, πράξεις ὑπομνηστικαί, ἵνα καταδειχθῇ ἡ δραματικὴ τῶν σημασία εἰς πᾶσαν ψυχὴν, ὁδηγεῖ ἡμᾶς εἰς τὴν Μεγ. Πέμπτην, εἰς τὴν Εὐχαριστίαν τῶν Εὐχαριστιῶν, καθ' ἣν τελεῖται ἡ λειτουργία τοῦ Μ. Βασιλείου ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ λαμπρότητι, προσφερομένη ὡς εὐχαριστία διὰ τὴν «ἄφραστον δωρεάν» τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Ἐλυπήθη, διότι ἠναγκάσθη νὰ παρακολουθῆσω τὴν ἀκολουθίαν ταύτην εἰς τὸν μάλλον μεγαλοπρεπῆ Ὁρθόδοξον Ρωσικὸν ναὸν τῆς δοῦ Daru καὶ οὐχὶ εἰς τὸν ἀπλοῦκον καὶ ἀπέροχον ναὸν τοῦ Ἁγίου Σεργίου. Οὐδέποτε ὅμως θὰ λησμονῆσω τὴν ἐν χορῷ ἀπαγγελίαν τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως. Πάντες οἱ παριστάμενοι ἔψαλλον, πρᾶγμα ἕπερ οὐδέποτε ἄλλοτε εἰς τὸ παρελθὸν ἐνθυμοῦμαι νὰ εἶχε ὑμῶν, μολονότι ἤκουσα ὅτι τοῦτο εἶναι σύνθημα καί τιμὸν εἰς τὴν μὴσαν καὶ ἀναγεννωμένην Ἐκκλησίαν ἐν αὐτῇ τῇ Ρωσίᾳ. Εἰς νεαρὸς ἱερεὺς διηγήθη μετὰ ζωντανῶν κινήσεων τῶν χειρῶν καὶ μοῖ φαίνεται,

ὅτι ἀκούω ἀκόμη τὸν ρυθμικὸν τονισμὸν τοῦ πολεμικοῦ καὶ ἐγκωμιαστικοῦ τούτου ὕμνου. Μετὰ τὴν λειτουργίαν ἐπηκολούθησεν ἡ τελετὴ τῆς πλύσεως τῶν ποδῶν τῶν μαθητῶν, ἡ ἀναπαράστασις τῆς ἀφηγήσεως τοῦ Ἰωάννου περὶ τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου. Ἐφοδοῦμεν ὅτι ἡ σκηνὴ αὕτη θὰ ἦτο ὑπὲρ τὸ δέον δραματικὴ· ἀλλὰ ἡ φυσικότης καὶ ἡ ἀπλότης, μεθ' ὧν ὁ Μητροπολίτης Εὐλόγιος διεδραμάτισε τὸ μέρος τοῦ Κυρίου ἡμῶν, διέλυσε κάθε παρόμοιον φόβον. Τὴν ἑσπέραν τῆς Μ. Πέμπτης τελεῖται ἡ μεγάλη ἀκολουθία τῶν «δώδεκα Εὐαγγελίων», ὑπενθυμίζουσα αὐτὸ τοῦτο τὸ Πάθος ἐν ὅλῃ Του δυνάμει. Αἱ εὐαγγελικαὶ ἀφηγήσεις περὶ τοῦ Πάθους ἀπαγγέλλονται μεγαλοφώνως· πόσον ὅμως ἀτελῶς ἡ λέξις ἀπαγγέλλονται περιγράφει τὸ ἐξαισιον τοῦτο καὶ ἀποφασιστικὸν γεγονός! (Γνωρίζομεν μήπως πλέον οἱ ἐν τῇ Δύσει νὰ ἀναγινώσκωμεν τὸ Εὐαγγέλιον ὡς Εὐαγγέλιον; γνωρίζομεν ἀκόμη νὰ ἀκροώμεθα αὐτοῦ μετὰ σεβασμοῦ καὶ φόβου, ὡς ἐπεθύμει ὁ Ἅγιος Βενέδικτος;) Οἱ πιστοὶ τῶρα ἴστανται πλησίον τοῦ Σταυροῦ. «Σήμερον κρεμάται ἐπὶ ξύλου ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας. Στέφανον ἐξ ἀκανθῶν περιτίθεται ὁ τῶν ἀγγέλων βασιλεὺς. Ψευδῆ πορφύραν περιβάλλεται ὁ περιβάλλων τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέλαις. Ἦλοι προσηλωθῆ ὁ νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας. Λόγγη ἐκινήθη ὁ Ἰῶδς τῆς παρθένου. Προσκυνοῦμέν σου τὰ πάθη, Χριστέ. Δεῖξον ἡμῖν καὶ τὴν ἐνδοξὸν σου ἀνάστασιν».

Ὅποια σοβαρὰν ἀπώλειαν συνεπάγεται ἡ θαυμασία ἐξαφάνισις τοῦ Μεγ. Σαββάτου ὡς τοιούτου ἐκ τοῦ ἀγγλικῆς χριστιανικοῦ ἔτους. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Ἑσπερινῶ τῆς Μεγ. Παρασκευῆς ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ, ἡ εἰκὼν τοῦ νεκροῦ Χριστοῦ τοποθετεῖται εἰς τὸ μέσον τοῦ ναοῦ, ἐπὶ ἐνὸς βάθρου, ὡς ἐπὶ ἰκρίου, καὶ οἱ πιστοὶ προσκυνοῦσι αὐτήν. Ἡ ἐπομένη ἀκολουθία (Ὁρθρος τοῦ Μεγ. Σαββάτου) εἶναι ἡ τοῦ ἐνταφιασμοῦ. Ὁ μέγας νεκρῶσιμος ψαλμὸς τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας (ψαλμὸς 118) ἀναγινώσκειται ἄνωθεν τῆς εἰκόνος τοῦ νεκροῦ Χριστοῦ. Ἦδη ὅμως ἀναμειγμένοι μετὰ τῆς νεκρικῆς ὀδῆς ψάλλονται οἱ στίχοι τῆς «νέας ὀδῆς», ὁ ὕμνος τῆς «νέας καὶ ζωῆς ἐλπίδος», ἣτις συνελήφθη ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ θανάτου. «Μακάριοι ἄνωμοι ἐν δόξῃ, οἱ πορευόμενοι ἐν νόμῳ Κυρίου». «Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ κατετέθη, Χριστέ, καὶ ἀγγέλων στρατιαὶ ἐξεπλήττοντο, συγκατάβασιν δοξάζουσαι τὴν σὴν». «Μακάριοι οἱ ἐξερευνῶντες τὰ μαρτύρια αὐτοῦ, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ ἐκζητήσουσιν αὐτόν». «Ἡ ζωὴ, πῶς θνήσκει, πῶς ἐν τάφῳ οἴκετ; τοῦ θανάτου τὸ βασίλειον λύεις δέ, καὶ τοῦ Ἄδου τοὺς νεκροὺς ἐξαινιστᾶς». Πόσον θαυμασίως ὁ πρὸς τοὺς νεκροὺς ἀποχαιρετισμὸς (τὸ ἰδεῖδες τῆς δικαιοσύνης ὡς ἐκτίθεται εἰς τὸν ὕμνον τοῦτον τῆς Παλ. Διαθήκης) τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας συμμίγνυται μετὰ τῆς κραυγῆς τῆς πρὸς τὸν Χριστόν, τὸ πλήρωμα τοῦ Νόμου, ὅστις διέρχεται διὰ τοῦ θανάτου, χωρὶς νὰ κρατηθῇ ὑπ' αὐτοῦ! Ἡ σινδὼν περιφέρεται περίξ τοῦ ναοῦ πρὸς ὑποδήλωσιν τῆς ταφῆς. Μολονότι δὲ πάντες μελανεμονοῦν, ὁ θοῆνος ἐλίγον κατ' ὀλίγον μεταβάλλεται εἰς ἐλπίδα, καθ' ὅσον προσεγγίζει τὸ Πάσχα. Ἡ πρώτη

ὅμως πλήρης πεποίθησις ἐπὶ τὰ ἐπιζόμενα γεννᾶται κατὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ Μεγ. Σαββάτου, μετὰ τὰ δέκα ἐπτὰ ἀναγνώσματα τῆς Παλ. Διαθήκης. Ἐν θαθεῖα θλίψει ἕνεκα τῆς ἀπογνώσεως, ἡ Ἐκκλησία ἀγωνίζεται μετὰ τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν πλήρωσιν τῆς ὑποσχέσεώς Του. Ἐπανεληγμένως ἀκούεται ἡ πρόσκλησις «ἀνάστα ὁ Θεὸς κρίνον τὴν γῆν, ὅτι σὺ κατακληρονομήσῃ ἐν πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν» καὶ ἀκολούθως ἐντονώτερον: «Ἀνάστα ὁ Θεὸς κρίνον τὴν γῆν, ὅτι σὺ βασιλεύεις εἰς τοὺς αἰῶνας». Τέλος ὁ διάκονος ἐμφανίζεται ὀπισθεν τοῦ εἰκονοστασίου, τώρα φέρων λευκὰ καὶ ἀργυρὰ ἄμφια καὶ ἀπαγγέλλει τὸ πρῶτον εὐαγγέλιον τῆς Ἀναστάσεως, ἀφηγούμενον τὰ τῆς ἐπισκέψεως τῶν γυναικῶν εἰς τὸ μνημεῖον καὶ λῆγον εἰς τὸ ἀγγελικὸν μήνυμα: «Τί ζῆτετε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; ἀνάστη, ἀπελθούσα: εἶπατε τοῖς μαθηταῖς.»

Εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην τὸ κατὰ Μάρκον εὐαγγέλιον τελειώνει σχεδὸν εἰς μίαν πρόγευσιν τοῦ Πάσχα, δίδον μόνον μίαν σύντομον περίληψιν τῶν ὄσων ἐπηκολούθησαν. Ἴσως ὁ συγγραφεὺς, ὡς τινες τῶν κριτικῶν πιστεύουν, εὔρε περιττολογίαν καὶ πολὺ συγκινητικὸν νὰ ἐπαναλάβῃ τὰ ἐπισυμβάντα. Ἰπὸ τὸ φῶς τῆς ἐμπειρίας ἐνὸς Ὀρθοδόξου τῆς Ἀνατολῆς δύναται τις νὰ ἐνοήσῃ τὸν δισταγμὸν τοῦτον. Ἄλλ' ἢ κίνησις ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Λατρείᾳ, ὡς περιεγράφη ἀνωτέρω, δὲν εἶναι εἰρή, τρόπον τινά, τὸ πρῶτον ἀμυδρὸν φῶς τῆς αὐγῆς—τοῦ νέου φωτός τὸ ὅποιον διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ εἶναι «ἀνέσπερον». Εἰς τὸν πραγματικὸν ὄρθρον καὶ τὴν πραγματικὴν λειτουργίαν τοῦ Μεγάλου Πάσχα ὁ ἥλιος ἀνατέλλει μετ' ἐκτυφλωτικῆς ἀκτινοβολίας. Ἐνταῦθα εὐρίσκειται ἡ αὐγή, ἡ καρδιά, τὸ ζωτικὸν νεῦρον τῆς ἄλλης κατασκευτικῆς ζωῆς τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας—χαρὰ διὰ τὸν Ἀναστάντα Χριστόν, τοῦ ὁποίου ἡ ζωὴ εἶναι ἡ αἰώνιος ἡμῶν ζωή.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐγκύκλιος 261.

Ἄριθ. Πρωτ. 3203
Δεχ. 314

Ἀθήνησι τῇ 7 Δεκεμβρίου 1939

Πρὸς τοὺς Σεβ. Ἱεράρχας τῆς Ἐκκλησίας
τῆς Ἑλλάδος.

Εἰ καὶ οὐδένα ἀφῆνει ἀσυγκίνητον ἡ νέα ἐμπνευμένη ἐκκλησις τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως πρὸς τὸ βαθὺ ἐθνικὸν αἰσθημα τῶν Ἑλλήνων, ἵνα ἐντείνωσι ἀπάσας αὐτῶν τὰς δυνάμεις ὑπὲρ τοῦ πρασίνου καὶ τοῦ δάσους, ἀναλαμβάνοντος ἀληθῆ σταυροφορίαν πρὸς ἀναγέννησιν, βελτίωσιν, προαγωγὴν καὶ προστασίαν τοῦ ἀνεκτιμήτου ἀληθῶς ἐθνικοῦ θησαυροῦ τῶν δασῶν τῆς φιλότατης πατρίδος, ἰδιαζόντως ὅμως ζωηροτάτην εὐρίσκει ἀπήχησιν ἐν τῇ συνειδήσει τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, συναισθανομένης πλήρως ἱερωτάτην τὴν ὑποχρέωσιν, ὅπως συνεργασθῇ μετὰ τῆς Πολιτείας εἰς τὴν εὐόδωσιν τοῦ πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις ἐλπίσιν ἀναλαμβάνομένου εὐγενοῦς καὶ

ἐκπολιτιστικοῦ τούτου ἔργου, τὸ μὲν εὐλογοῦσης καὶ θεάρεστον ἔργον καὶ ἐπικαλουμένης ἐπὶ αὐτὸ τὴν πανσθενῆ τοῦ παντοδότη Θεοῦ ἀρωγὴν καὶ ἐνίσχυσιν τὸ δὲ καὶ πρακτικῶς ὑποβοηθούσης κατὰ πάντα δυνατὸν τρόπον τὰς φιλοτίμους προσπάθειάς τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὁποίων ἠδδόκησεν ὡς καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἵνα τεθῇ ἡ Εὐσεβεστάτη Βασιλικὴ Οἰκογένεια ἡμῶν.

Τούτου ἕνεκα ἡ Ἱ. Σύνοδος, ἔχουσα ὑπ' ὄψει ἕξ ἐνὸς μὲν τὰς ἀνεκτιμήτους ὀφελείας, τὰς ἐκ τῶν δασῶν καὶ τοῦ δένδρου γενικῶς προερχομένας, διότι συμβάλλουσι μεγάλως εἰς τὴν πνευματικὴν, ἠθικὴν καὶ ὑλικὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν πολυειδή αὐτοῦ εὐημερίαν, ἐξυψοῦντα τὴν καρδίαν πρὸς τὰ ἄνω καὶ διεγείροντα αὐτὴν εἰς τὴν πίστιν καὶ τὴν λατρείαν τοῦ φιλανθρώπου Δημιουργοῦ τοῦ καταστολίσαντος τὴν γῆν διὰ τοῦ φυτικοῦ βασιλείου ἐν ἀπειρασίτοις ποικιλίαις καὶ ἁρμονίαις, φαιδρύνοντα τὴν ψυχὴν καὶ δωρούμενα αὐτῇ τὴν γαλήνην, ἱκανοποιούντα τὰς αἰσθήσεις, ἐπαναπαυομένας εἰς τὴν θεάν τοῦ πρασίνου καὶ βαλσαμώδη ἀρώματα αὐτῶν συνεισφέροντα εἰς θεραπείαν τῶν πλείστων σχεδὸν ἀσθενειῶν, ἀποκαθαίροντα τὸν ζωογόνον ἄερα, ἀπαραιτήτων διὰ τὴν εὐεξίαν καὶ ὑγίειαν, παρέχοντα τροφήν καὶ ἐνδύματα καὶ ξυλείαν, πολυειδῶς χεῖσιμον ἐν ταῖς βιωτικαῖς τοῦ ἀνθρώπου ἀνάγκαις, προσφέροντα τὴν σκιάν των πρὸς ἀνάπαυσιν, προκαλοῦντα ὄμβρους εὐεργετικοὺς διὰ τὰς καλλιεργουμένας ἐκτάσεις, ἀνυπόκοπτον τὴν χειμαρῶδη ὀρυμνίαν τὴν ἀπειλοῦσαν νὰ καταπνίξῃ τοὺς ἄγρους, καὶ πολιτικὸν γενικῶς πλοῦτον προσπορίζοντα εἰς τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν οἰκονομίαν, ἕξ ἄλλου δὲ τὴν διὰ μέσῳ τοῦ χρόνου συντελεσθεῖσαν θλιβερὰν ἀποψίλωσιν τῶν χώρων ἡμῶν, ὀφειλομένην εἰς τε φυσικὰς αἰτίας καὶ ἐθνικὰς περιπετείας, ἀλλὰ καὶ εἰς καταστροφὰς ἀδικαιολογήτους πρὸς πορισμὸν προσκαίρου ἀτομικῆς ὀφελείας καὶ εἰς ἀδιαφορίαν καὶ περιφρόνησιν πρὸς τὰς ἐκ τῶν δασῶν εὐεργεσίας, προτρέπεται ὑμᾶς, ἵνα ἐν πλήρει συναισθήσει τοῦ κοινοῦ ἐθνικοῦ συμφέροντος ἀναλάβητε σθεναρὸν τὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τοῦ πρασίνου καὶ τοῦ δάσους, διαφωτίζοντες ὑμᾶς καὶ ὁ ὑπ' ὑμᾶς Ἱερός Κλήρος, δι' ἐγκυκλίου καταλήλως καθοδηγούμενος, τὸν εὐσεβῆ καὶ φιλόπατρι ἐλληνικὸν λαόν, περὶ τῶν ἐκ τῶν δένδρων καὶ δασῶν ὀφελιμμάτων, ἐκκαίοντες τὸν ζῆλον αὐτοῦ πρὸς ἀναδάσωσιν τῶν φαλακρῶν τῆς Ἑλληνικῆς γῆς μερῶν, ὑποδεικνύοντες τὴν ἀνάγκην τῆς μετ' ἀδαικίας του ἐνδιαφέροντος καὶ στοργῆς περισώσεως καὶ προστασίας καὶ ἀσφαλείας τῶν ὑπαρχόντων δασῶν, συντονίζοντες τὰς ἐνεργείας ὑμῶν μετὰ τῶν ἐπιτοπιῶν Κρατικῶν Ἀρχῶν καὶ μεριμνῶντες διὰ τὴν δημιουργίαν ἁλῶν, ὅπου πρὸς τοῦτο ὑπάρχει κατάλληλος χώρος, ὑπαγόμενος ἰδίᾳ εἰς Ἱ. Ναοὺς καὶ εἰς Ἱδρύματα. Ἰδιαίτουσα τέλος φροντίς δέον νὰ κατευληθῇ, ὅπως συμβάλωσιν εἰς τὴν ἐθνικὴν ταῦν προσπάθειαν καὶ αἱ Ἱ. Μοναί, εἰς τὴν κυριότητα τῶν ὁποίων ὑπάγονται δασικαὶ ἐκτάσεις ἢ καὶ λίαν τάλληλοι πρὸς ἀναδάσωσιν χώροι.

Οὕτως εὐελπιστοῦμεν καὶ ἀπεκδεχόμεθα, ἵνα

κατὰ τόπους Ἐκκλησίου δώσωσι τὸ ἄριστον παράδειγμα εἰς τὴν ἔγκαινιαζομένην νέαν περίοδον συντόνου, συστηματικῆς καὶ ἐξ εὐλαχνοῦς ἐνδιαφέροντος προσπάθειας, ἵνα ἡ Πατρὶς ἡμῶν, ἀνατιῶσα καὶ προάγουσα τὸν ἀπολεσθέντα δασικὸν αὐτῆς πλοῦτον, καταστῆ ὑγιεστερά, ὠρειοτέρα καὶ πλουσιωτέρα διὰ τῶν ἠύλογημένων μέσων, τὰ ὅποια ἀφθόνως καὶ πλουσίως ἐπεδαψίλευσεν εἰς τὴν ἀνθρώπων ἢ ἀπειρος ἀγαθότης τοῦ Ὑψίστου.

- † Ο ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ, ΠΡΟΕΔΡΟΣ
- † Ο ΣΕΡΒΩΝ ΚΑΙ ΚΟΖΑΝΗΣ ΙΩΑΚΕΙΜ
- † Ο ΔΡΑΜΑΣ ΚΑΙ ΦΙΛΙΠΠΩΝ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
- † Ο ΤΡΙΚΚΗΣ ΚΑΙ ΣΤΑΓΩΝ ΠΟΥΛΚΑΡΙΟΣ
- † Ο ΣΠΑΡΤΗΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ
- † Ο ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΣΩΦΡΟΝΙΟΣ

Ὁ Ἀρχιεραμματοῦς
ΑΡΧΙΜ. ΠΟΥΛΚΑΡΙΟΣ ΚΟΥΤΣΟΥΠΙΔΗΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Συγκινητικὴ προθυμία.

Εἶναι ἐξαιρετικῶς συγκινητικὴ ἡ προθυμία, μεθ' ἧς ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ἔσπευσεν νὰ ἀνταποκριθῆ πρὸς τὴν ἔκκλησιν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου καὶ τῆς ἐριτίμου κυρίας Α. Μεταξὺ ὑπὲρ τῆς ἐνισχύσεως τῶν μαθητικῶν συσσιτίων. Τοῦτο δὲ ὄχι τόσον διὰ τὸ συλλεγῆν ποσόν, τὸ ὅποιον ἄλλως τε ἐπλήρωσε πάντων τὰς ἀγαθὰς προσδοκίας, ὅσον διότι εἶναι γνωστὸν, ὅτι ὑπὸ τὰς σημερινὰς δυσχερεῖς περιστάσεις τὰ συλλεγόμενα χρήματα προέρχονται ἐκ τοῦ ἐστερημένου τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Τὸ γεγονός τοῦτο σημαίνει, ὅτι ὁ ἑλληνικὸς λαὸς δὲν διεφθάρη ὑπὸ τῶν ἀνατρεπτικῶν ἰδεῶν, ὥστε νὰ χάσῃ τὸ αἶσθημα τῆς ἀλληλεγγύης καὶ οὐ πάντες συναισθάνονται πλήρως τὴν ἀξίαν, τὴν ὁποίαν ἔχει διὰ τὸ μέλλον τῆς φυλῆς ἢ προσφορὰ ἑνὸς πινακίου θερμοῦ φαγητοῦ εἰς ἓνα αἰθριανὸν πολίτην τῆς πατρίδος.

Εἴκοσι δισεκατομμύρια !

Ἡ δόξα τῶν πολεμικῶν εἰδήσεων ἴσως συνετέλεσε νὰ παρέλθῃ ἀπαρατήρητος μία εἰδήσις, δημοσιευθεῖσα εἰς τὴν σιήλην τῶν «περιέργων» τῶν καθημερινῶν ἐφημερίδιον, ἡ ὁποία ὅμως οὔτε ἀσχετος εἶναι πρὸς τὰ ἐκτυλισσόμενα ἐν τῷ πολεμικῷ μετώπῳ γεγονότα οὔτε ἡσσοнос σημασίας, ἐξεταζομένη ἀπὸ ἠθικῆς ἀπόψεως. Διότι ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐκπροεβύται ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ κοσμικοῦ καὶ ἀντιχριστιανικοῦ πνεύματος, τὸ ὅποιον ὠδήγησε τὴν ἀνθρωπότητα εἰς τὸν σημερινὸν πόλεμον, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀμέσως καὶ ἐμμέσως φέρει ὑλικὰς καὶ ἠθικὰς καταστροφάς, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶναι μικρότεροι τῶν ὑπὸ τοῦ πολέμου προξενουμένων. Εἴκοσι δισεκατομμύρια δραχμῶν, ἐγράφη, ἐξωδεδύθησαν ἐντὸς ἑνὸς ἔτους διὰ τῶν καλλωπισμῶν τῶν Ἀμερικανίδων, ἐκ δὲ τῶν εἴκοσι δισεκατομμυρίων τὰ δέκα, δηλαδὴ ὅσος περίπου εἶναι ὁ κρατικὸς προϋπολογισμὸς τῆς Ἑλλάδος, διετέθησαν διὰ τὴν κόμμωσιν! Ἀντιχρῶς μὲν τὸ κακὸν δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τὴν Ἀμερικὴν εἶναι διαδεδομένον πανταχοῦ, ὅπου ὡς μάστις τῆς ὅλης ζωῆς δὲν τίθεται ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον

εἶναι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ πολυτελές». Τί θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιτελέσῃ ἡ ἀνθρωπότης, εἰς ἐπέστρεφεν ἀπὸ καρδίας εἰς τὸν Χριστόν, διαθέτουσα ὄχι μόνον ἐκ τοῦ ἐστερημένου, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ περισσεύματός της εἰς τὰ ἔργα τοῦ Χριστοῦ...

Τὸ δένδρον καὶ οἱ ἄνθρωποι.

Δείγμα ἡμερώσεως καὶ προόδου ἀποτελεῖ ἡ ἐκδήλωσις στοργῆς καὶ ἀγάπης πρὸς πάντα τὰ δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ, ἰδίᾳ δὲ πρὸς ἐκεῖνα, τὰ ὅποια πλείστα παρέχουσιν εἰς τὸν ἀνθρώπον ὠφελείας, τὰς ὁποίας τόσον ἐγγλῶτις ἀναπιύσσει ἢ ἀνωτέρω παρατιθεμένη συνοδικὴ ἐγκύκλιος. Τὸ ἀντίθετον, ἡ ἐκδήλωσις δηλονότι βαναύσων αἰσθημάτων πρὸς ἐκεῖνα, ἀπὸ τῶν ὁποίων μόνον ὠφέλειαν ἀπολαμβάνομεν, εἶναι ἐνδείξεις βαρβαρότητος. Εὐτυχῶς, κατὰ τὰ τελευταῖα ἰδίως εἴη, ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ἤρξατο κατανοῶν τὴν σημασίαν καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ δένδρου καὶ τοῦ δάσους καὶ περιβάλλον αὐτὰ δι' αἰσθημάτων στοργῆς καὶ ἀγάπης. Ἦτο δὲ καιρὸς, διότι ἡ χώρα ἡμῶν, ἔχουσα τόσας ἄλλας φυσικὰς καλλονάς, λόγῳ τῆς ἀβελτηρίας ἀνίων, ἐκινδύνευε νὰ ἀποφιλωθῆ ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦ πρᾶσινου. Ἡ Ἐκκλησία, χαίρουσα ἐπὶ πάσῃ εὐγενεῖ καὶ ἐκπολιτιστικῇ προσπάθειᾳ, μετὰ χαρᾶς χαιρετίζει καὶ ἐκθύμως ἐδλογοῖ τὴν κυβερνητικὴν προσπάθειαν πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ταύτην, εὐχομένη ὀλοψύχως πλήρη ἐπιτυχίαν.

*

Ἡ κίνησις τῶν Ρώσων χριστιανῶν ἐργατῶν, ἧτις ἔχει ὡς σκοπὸν τὴν ἐκτὸς τῆς Ρωσσίας συνένωσιν πάντων ἐκείνων οἵτινες ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐργασθῶσι διὰ τὴν ἀναγέννησιν τῆς χώρας των, ἐδημοσίευσεν πρό τιμος ὀρθόδοξον Ἐπιτομήν (Summa) τῶν χριστιανικῶν ἀληθειῶν φέρουσα τὸν τίτλον «Τὸ ἀληθινὸν φῶς». Ἡ ὀρθόδοξος αὕτη Ἐπιτομὴ θὰ κυκλοφορήσῃ μεταξὺ τῶν ἐν διασπορᾷ Ρώσων, εἰ δυνατόν δὲ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ρωσίᾳ.

*

Οἱ «Ἐκκλησιαστικοὶ Καιροὶ» τοῦ Λονδίνου εἰς ἄρθρον των παρατηροῦν, ὅτι ἐνθ' ἡ Ρωσσία διαδραματίζει σπουδαῖον πρόσωπον εἰς τὸ ἐπὶ τῆς διεθνούς σκηρῆς παιζόμενον δράμα, ἡ ἑσωτερικὴ αὐτῆς πολιτικὴ παραμένει ἀμετάβλητος. Ἡ κυβερνησις συνεχίζει τὸν πόλεμον κατὰ τῆς θρησκείας, τελευταίως δὲ ἡ «Πράβδα» ἐξέφραξε τὴν λύπην της, διότι «ὁ πόλεμος κατὰ τοῦ Θεοῦ» δὲν διεξάγεται μεθ' ἱκανοῦ ζήλου. Οἱ ἐν Μόσχῃ ναοὶ πληροῦνται ἀσφυκτικῶς. Γονεῖς φέρουσι κατὰ χιλιάδας τὰ τέκνα των διὰ νὰ λάθωσι τὸ βάπτισμα. Αἱ ὀργανώσεις τοῦ κόμματος, λέγει ἡ «Πράβδα», δεικνύουσιν ὀλιγοψρίαν, ἡ δὲ ἀντιθρησκευτικὴ ἀγωγή παραμελεῖται μέχρι τοιοῦτου σημείου, ὥστε συχνάκις μαθηταὶ ἀφίγνουν τὸ σχολεῖον διὰ νὰ λάθωσι μέρος εἰς θρησκευτικὰς τελετάς. Ἡ αὐτὴ σοφ. ἐφημερίς, ἀπευθυνομένη πρὸς τὰ μέλη τοῦ κόμματος, δεικνύει εἰς αὐτὰ ὅτι ἡ ἀθεΐα δὲν ἠδξήθη ἀφ' ἑαυτῆς καὶ ὅτι κατὰ συνέπειαν χροιάζεται διαρκῆς πάλη κατὰ τῆς ἐκ τῶν «θρησκευτικῶν προλήψεων», προκαλουμένης ζημίας. Ἐν τέλει ἡ ἐφημερίς λέγει, ὅτι εἶναι ἐπικίνδυνος ἀσχολία δι' ἓνα Ρώσων τὸ νὰ προσεύχηται, εἰς τὸ σημεῖον δὲ τοῦτο ἀναφέρει ὅτι ἐν Γερμανίᾳ χάριν τῆς πίστεώς των ὁ πᾶστωρ Niemöller καὶ χιλιάδες ἄλλων χριστιανῶν παραμένουσιν ἐγκλειστοὶ εἰς τὰ στρατόπεδα συγκεντρώσεως.

*

Κατὰ τὴν ἀγγλικὴν «Dawn» ἐν Ἀγγλίᾳ ὑφίστανται πλέον τῶν 125 «Κυριακῶν σχολείων», ὅπου διδάσκειται τὸ «κομμουνιστικὸν πιστεῖον». Εἰς τὴν καθήχησιν, ἧτις χρησιμοποιεῖται ὑπὸ τῶν σχολείων, δύναται τις νὰ ἀναγνώσῃ τὰς ἀκολούθους ἐρωτήσεις καὶ ἀπαντήσεις: Τί εἶναι Θεός; Θεός εἶναι λέξις ἐκφράζουσα μίαν πλάνην, τὴν ὁποίαν οἱ ἴδιοι οἱ

ἀνθρωποι ἐχάλκευσαν.—Ποῖος εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός; Ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ υἱὸς μιᾶς ἰουδαίας νεάνιδος, ὀνομαζομένης Μαρίας.—Εἶναι ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ; Δὲν υπάρχει Θεός, κατὰ συνέπειαν δὲν δύναται νὰ υπάρχῃ υἱὸς Θεοῦ. Ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι ἐπιθυμητός; Ὁ Χριστιανισμὸς δὲν παρέχει εἰς ἡμᾶς οὐδὲν ἔσπελος, ἀντιθέτως δὲ εἶναι ἐπιβλαβής. Ὁ Χριστιανισμὸς ἀμέλνει τὸ πνεῦμα. Διδάσκων τὴν ἐπίδωσιν τῆς ψυχῆς, ἐξάπατῃ τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι τὸ μεγαλύτερον ἐμπόδιον διὰ τὴν πρόοδον τῆς ἀνθρωπότητος ἰδοῦ διατὶ τὸ καθήκον παντός πολίτου εἶναι νὰ συμβάλλῃ, τὸ κατὰ δύναμιν, εἰς τὴν ἐκπύρωσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ὑπάρχει ἀρὰ γὰς ἐλπὶς μετὰ τὰ τελευταῖα γεγονότα νὰ ἀνανηφωσὶ καὶ οἱ ἐν Ἀγγλίῃ;

Τὸ ἀγγλικανικὸν περιοδικὸν «Oecumenica» δημοσιεύει δι' ἄγγελμα τοῦ κ. E. K. Talbot, ἀπευθυνόμενον πρὸς τοὺς καθολικούς τῆς Γαλλίας ἐπὶ τῇ ἐορταμῇ τῆς ἑβδομάδος τῆς Ἑνώσεως τῆς Λαῶνας. Ὁ συντάκτης τοῦ διαγγέλματος, ἀπ' οὗ ἀποτίει τιμὴν πρὸς τὸν ἀειμνήστον καρδινάλιον Mercier διὰ τὰς ἀόκλους καὶ πολυτίμους προσπάθειάς, ἀς οὗτος κατέβαλεν ὑπὲρ τῆς προσεγγίσεως τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, ποιεῖται ἀκολούθως τὰς ἐξῆς παρατηρήσεις περὶ τῆς προσπάθειας πρὸς ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν. «Τὸ ἔργον ἡμῶν, εἶναι ἀληθές, δὲν ἐτελείωσεν ἀκόμη. Αἰσθανόμεθα τὴν ἀνάγκην, ὡς καὶ σύμπας ὁ χριστιανικὸς κόσμος, νὰ εἰρηθεύσῃ «τελειωμένοι εἰς ἓν», (ἰωάν. 17,23). Ἡ διαίρεσις ἐξαιολογεῖται νὰ ὑφίσταται διότι ὑφίσταται ἡ ἀμαρτία. Ἀλλ' οἱ λόγοι οὗτοι τῆς μεγάλης προσευχῆς τοῦ Κυρίου ὑπενωθιμίζουσιν ἡμῖν, ὅτι ἡ τελειότης εἶναι ἡ ὁδὸς πρὸς τὴν ἑνότητα μᾶλλον ἢ ἡ ἑνότης ἡ ὁδὸς πρὸς τὴν τελειότητα. Ἐκαστον εἶημα πρὸς τὴν τελειότητα ἀποτελεῖ ἓν εἶσμα πρὸς τὴν ἑνότητα. Ἐκαστος ἀνθρώπος, ἐκάστη ὁμάς ἐν τῇ ἀναζητῆσει τῆς ἀληθείας, τῆς ἀληθείας αὐτῆς καθ' ἑαυτήν, ἐργάζεται διὰ τὴν ἔνωσιν, ἕστω καὶ ἂν δὲν ἀπασχολῆται ἰδιαιτέρως δι' αὐτήν. Διότι μόνον εἰς τὴν ζῶσαν ἀλήθειαν θὰ εἴρωμεν τὴν ἑνότητα τῆς πίστεως».

ΧΡΟΝΙΚΑ
ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Κατὰ τὸ διαρρηθὸν δεκαπενθήμερον ἡ Ἱερὰ Σύνοδος συνήλθεν εἰς τέσσαρας τακτικάς συνεδριάσεις, ἐξ ὧν αἱ τρεῖς ἐγένοντο ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Μαξ. Ἀρχιεπισκόπου καὶ ἡ μία ὑπὸ τὴν μονίμον αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ Σεβ. Μητροπ. Τρίκινης καὶ Σταγῶν κ. Πολυκάστου.

— Συνεδρίασεν ὡσαύτως ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Μαξ. Ἀρχιεπισκόπου τὸ Λευτεροβάθμιον Συνοδικὸν Λειτουργίον.

- Ἐν τῷ Γ' τεύχει, ἀρ. φύλλον 237 τῆς 7ης Νοεμβρίου 1939 τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἀνακοινούται, ὅτι:
 - Διὰ Β. Διατάγματος τῆς 1ης Νοεμβρίου ε. ἔ. ἐκδοθέντος ἐν Ἀθήναις, προτάσει τοῦ ἐπὶ τῶν ἑοραιοκευμάτων καὶ τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας Ὑπουργοῦ, κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις, γίνεται δεχτὴ ἡ ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας παραίτησις τοῦ Λευθόντου α' τάξεως τῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου ἑοραιοκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας Λεωνίδου Φιλιππίδου, ἀναλαμβάνοντας τὰ καθήκοντα τακτικοῦ Καθηγητοῦ ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἐκφραζομένης αὐτῷ τῆς πλήρους Βασιλικῆς εὐαρεσείας διὰ τὴν μαζοὶαν καὶ εὐδοκίμον ὑπηρεσίαν του.
 - Διὰ δὲ τοῦ α' ἀριθμοῦ 115144 καὶ ἀπὸ 23ης τρέγοντος ε. ἔ. ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου ἑοραιοκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας, κοινοποιηθέντος καὶ εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, παραγγέλλεται ὁ κ. Λεων. Ἰω. Φιλιππίδης, «ὡς ὅπως ἐξακολουθήσῃ ὑπὸ τὰ καθήκοντά του ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας ἀπὸ τῆς 7ης Νοεμβρίου ε. ἔ. ἀφ' ἧς ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 237 τεύχος Γ' φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως τὸ περὶ ἀποδοχῆς τῆς ὑποβληθείσης παραίτησεως αὐτοῦ Β. Διάταγμα, ἡτοιμητοῦ καὶ τῆς 16ης Νοεμβρίου 1939, δυνάμει τοῦ αὐθροῦ 2, § 2 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1016/1937 Ἀναγκ. Νόμου.

— Δι' ἐγγράφου τοῦ πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ὁ Σεβ.

Μητροπολίτης Σισανίου καὶ Στατίτης κ. Διόδωρος ἀνεφέρην αὐτῇ, ὅτι ὁ ἐκ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης ἐπὶ τριήμερον ἀποσπασθεὶς ἱεροκήρυξ, Ἀρχιμ. Λεωνίδας Παροασκενοπούλος ἐτέλεσεν εὐδόκως τὸ καθήκον του. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ὁ Σεβασμιώτατος διαβιβάζει τὰς εὐχαριστίας τῶν χριστιανῶν τῶν ἀπομακρυσμένων ἐπαρχιῶν πρὸς τε τὴν Ἱερὰν Σύνοδον καὶ τὴν Ἀποστολικὴν Διακονίαν διὰ τὸ ἐπιτελεθῆν ὑπὸ αὐτῶν στοιχιζὸν ἐνδόξωρον, ἐκφράζων τὴν ἔλπιδα, ὅτι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι θὰ ἐξακολουθήσῃ κατ' ὁμοίον τρόπον ἐκδηλούμενον.

— Οἱ Σεβ. Μητροπολίται Μαντινάδας καὶ Κυνουρίας κ. Γερμανός κ. Σεργῶν κ. Κωνσταντῖνος Σάκρης κ. Λιονύσιος καὶ Νικηταγίας καὶ Ἐφρεταγίας, κ. Γερμανός ἀνεφέρην δι' ἐγγράφου αὐτῶν τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ, ὅτι προσέβησαν εἰς τὴν ἴδρυσιν Ἐκκλησιαστικῆς Προπαιδευτικῆς Σχολῆς.

Τῇ 6 τῶ. μηνός ἐν τῷ Μαυσιάθμῳ ἐπὶ τοῦ «Ἀβέρωφ» παρασταθμῶν τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως, τοῦ κ. Πρωτοπνευγοῦ καὶ ἄλλων ἐπιστήμων ἐγένετο ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ναυμαχίας τῆς Ἑλλης δολιχολογία, χοροστατούντος τοῦ ἐκ τῶν συνοδικῶν συνεδρίων Σεβ. Μητροπολίτου Σάφτης κ. Λιονυσοῦ, ὅστις τότε, ὡς ἱεροκήρυξ τοῦ στόλου, ἐτέρβρινε τὸ «Ἀβέρωφ» κατὰ τὴν ἱστορικὴν ναυμαχίαν. Μετὰ τὴν ἱεροτελεσίαν ὀμίλησαν ὁ Σ. Μητροπολίτης Σάφτης καὶ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ στόλου ναύαρχος κ. Καββαδίας. Μετὰ ταῦτα ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς καὶ οἱ ἐπίσημοι ἀπεριβιάσθησαν εἰς τὸν Ναυσταθμὸν, ὅπου ἐγένετο παρέλασις. Πρὸ τῆς παρελάσεως ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ὀμίλησε πρὸς τοὺς ἀξιωματικούς, ἀκολούθως δὲ ἀπένευε μετάλλια.

— Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος, ἀνεβλῶν εἰς τὸ ἐν Δεκελείᾳ Βασιλικὸν κτήμα, ἀνέγνωσε Τρισάγιον ἐν τῷ Βασιλικῷ Ἐξωκκλησίῳ, παρούσης τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, τῆς Α. Β. Υ. οὐ Διαδόχου καὶ τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Ποίγκητος Ἀνδρέου, ὑπὲρ τῆς ἀειμνήστον Βασιλοπαίδος Ἀλεξάνδρου, τῆς ὁποίας ἡ σοφία, ἀπὸ ἐκ Πετροπολέως κορυοθεοῦ, ἔχει ἐναποτεθεὶ ἄχρι τῆς κατασκευῆς τοῦ τάφου ἐν τῷ ρηθέντι Ἐξωκκλησίῳ.

— Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος συνὸμίλησε μετὰ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ἐπὶ ζητημάτων ἀφορῶντων εἰς τὰ οἰκονομικά τῆς Ἐκκλησίας.

— Τῇ ἑορτῇ τῆς ἁγ. Αἰκατερίνης ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐχοροστάτησεν κατὰ τὸν Μ. Ἑσπερινόν ἐν τῷ ἐν Πειραιεῖ περιβαλλεῖ Ἱ. Ναφ τῆς ἁγ. Αἰκατερίνης. Τὴν θείαν λειτουργίαν ἐτέλεσεν ἐν τῷ αὐτῷ Ἱ. Ναφ ἐντολή τοῦ Μαξ. Ἀρχιεπισκόπου, ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Βοσσεθῆνης, ὅστις ἐκήρυξε καὶ τὸν θείον λόγον.

— Συνήλθεν ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ εἰς συνεδρίαν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Μαξ. Ἀρχιεπισκόπου τὰ Λοικ. Συμβούλια Ἀποστολικῆς Διακονίας, Οἴκου Τυφλῶν, Σημίτιαις τοῦ Σχοῦλῆς καὶ ἡ ἐκ κυρίων Κοσμητείας τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ὁργανοτροφεῖου Βουλιαγμένης.

— Τῇ ἑορτῇ τοῦ ἁγ. Ἀποστόλου Ἀνδρέου ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐχοροστάτησε κατὰ τὸν Μ. Ἑσπερινόν, τὸν Ὁρθρον καὶ τὴν θείαν Λειτουργίαν, κηρύξας καὶ τὸν θείον λόγον ἐν τῷ Ἱ. Ναφ τοῦ ἁγ. Ἀνδρέου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐντολή τοῦ Μακαριώτατου Ἀρχιεπισκόπου, ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν καὶ ἐκήρυξε τὸν θείον λόγον ἐν τῷ Ἱ. Ναφ τοῦ ἁγ. Ἀνδρέου, ἐν ταῖς Φυλακαῖς Συγγροῦ, ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Βοσσεθῆνης. Ὡσαύτως ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Τάλαντιοῦ ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε τὸν θείον λόγον ἐν τῷ ἑορταζομένῳ Ἱ. Ναφ τοῦ Ἀσύλου Ἀγ. Ἀνδρέου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

— Ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῆς ἁγ. Μεγαλομάρτυρος Βαρθάρως, προστάτιδος τοῦ Πυροβολικοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ ἐστράτευσε κατὰ τὰ εἰρηόδοκα μετὰ πολλῆς λαμπρότητος τὸ ἐν Ἀθήναις Σάμα ἐν τῷ οὐκείῳ στρατοπέδῳ. Εἰς τὴν τελετὴν, ἧς προσέζηγον ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος, παρέστη ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς, ἡ Α. Β. Υ. ὁ Λιάδοχος, ἡ Α. Ε. ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως καὶ πολλοὶ τῶν ἐπισημῶν.

— Ἐπιθύμη τῷ Μακαριώτατου Ἀρχιεπισκόπου ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Τάλαντιοῦ ἐπεστέφιστο τῇ παρελθούσῃ Κοιτικῇ τὸ ἐν Ἀθήναις Νοσοκομῆον Συγγροῦ καὶ ἐκήρυξεν ἐν τῷ Ἱ. Ναφ τοῦ Ἱδρύματος, κατὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν, τὸν θείον λόγον πρὸς τὰς Ἐκκλησιασθείσας ἀσθενεῖς.

— Παρουσία της Α. Μ. του Βασιλέως, της Α. Ε. του κ. Προέδρου της Κυβερνήσεως, των κ. κ. υπουργών, πολλών επισήμων και πλήθους ένθουσιώντος λαού, έγινετο τή παρελθούση Κυριακή, «ήμέρα του δάσους» δι' άπασαν τήν χώραν, έν τοις γραφικοίς λόφοις της Καισαριανής, πέραν του όμωνήμου Δήμου και έγγυς της ιστορικής Μονής, ή φύτευσις πολλών χιλιάδων δένδρων δάσους. Τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον έξεπροσώπησεν ό Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ταλαντίου, όστις άνέπεμφεν έν άρχή τήν σχετικήν δήρησιν, άναγνούς τήν κατά τό παρελθόν έτος, επί τή πρώτη ύπερ του πρασίνου έξορμήσει, ύπό του Μακαριώτατου Ἀρχιεπισκόπου συντεθεισαν έξ εύχών του ιεροϋ Εϋχολογίου ειδικήν εύχήν.

— Παρουσία του Ἐξοχωτάτου κ. Προέδρου της Κυβερνήσεως έγινετο έν τή Παντιώ Σχολή Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν ή έναρξις των μαθημάτων του τρέχοντος έτους. Τόν άγιασμόν έτέλεσεν ό τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον έξπροσώπησας Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ταλαντίου.

— Ο Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος διώρισεν κατά μετάπεμπιν Ἠγοούμενον της Ἱ. Μονής Φανερωμένης της Ἁγιοπάτης Ἀρχιεπισκοπής κατά των αδελφών της Ἱ. Μονής Πετράκη πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Χρυσόστομον Παπασαραντόπουλον.

— Ο Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ταλαντίου, ως εκπρόσωπος του Μακαριώτατου Ἀρχιεπισκόπου, προήθευσε συνεδρίας της Ἐπιτροπής Μαθητικῶν Συστημάτων της Γης Περιφέρειας Δημοτικῶν Σχολείων Ἀθηνῶν.

— Ἐξεδήμησε προς Κύριον ό έκ των Συμβούλων της Ἐπικρατείας Δημοσθένης Τσουπλακίδης. Της Νεκρωσίμου Ἀκολουθίας προσέτη ό Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αιτωλοακαρνανίας, έξεπροσώπησε δ' έν αὐτή τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον και διεβίβασε τά συλλυπητήρια και τάς εύχάς αὐτου ό Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Βορσθένης.

— Τή έορτή του άγ. Νικολάου ό Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος έχοροστάτησεν κατά τόν Μ. Ἐσπερινόν έν τῷ έν Ἀθήναις Ἱ. Ναῶ του άγ. Νικολάου, Πευκακίων, έτέλεσε δέ τήν θείαν Λειτουργίαν και έκήρυξε τόν θείον λόγον έν τῷ καταμέσῳ πιστῶν Ἱ. Ναῶ του άγ. Νικολάου έν Πειραιεϊ.

— Ἐπεσκέφθη τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον και συνειργάσθη μετ' αὐτου έν τή Ἀρχιεπισκοπῇ ό επί των Θρησκευμάτων και της Ἐθνικῆς Παιδείας Ὑφυπουργός κ. Ν. Σπέντζας.

— Ο Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν έπεσκέφθη τόν Ἐξοχωτάτον κ. Προέδρον της Κυβερνήσεως και συνομίλησε μετ' αὐτου περι των νόμων της Ἐκκλησίας ως και άλλων εκκλησιαστικῶν ζητημάτων.

— Ὑπό του Μακαριώτατου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν έπεβλήθησαν διοικητικῶς αἱ έπομεναι ποιναί :

Εἰς τόν Ιερέα Σωτήριον Πλατανιώτην, έφημέριον του Ἱ. Ναου Ἁγίου Αἰμιλιανου, δίμηνος άργία διά φοίτησιν εις καπηλεία. Εἰς τόν Ιερέα Βασίλειον Σουζάκον ή αὐτή ποινή διά σκανδαλώδη ένεργείαν του εις βάρος ένοριτῶν του. Εἰς τόν Ιερομόναχον Θεόκλητον Σούλην και Ἱερόθεον Πατάπην άπηγορεύθη ύπό του Μακαριώτατου Ἀρχιεπισκόπου τό ιεροπρακτεῖν έν τή περιφερεία της Ἱ. Ἀρχιεπισκοπής.

— Ὑπό του Πνευματικοϋ Δικαστηρίου της Ἀρχιεπισκοπής έπεβλήθησαν αἱ έπομεναι ποιναί : Εἰς τόν Ιερέα Ἐμμαν. Ἀιβαλιώτην, έφημέριον του Ἱ. Ναου άγίας Αἰκατερίνης Πετραλώνων, έτησία άργία μετά παύσεως από της θέσεως του, διά φοίτησιν εις καπηλεία, μέθην, σαπρολογίαν και εύλογίαν γάμων άνευ Ἐπισκοπικῆς άδείας. Εἰς τόν Ιερομόναχον Ἀλέξανδρον Γεωργιάδην, άνήκοντα τῷ κλήρῳ της Ἱ. Μητροπόλεως Ἡλείας, έτησία άργία μετά παύσεως από της θέσεως του διά δυσφημιστικήν παραποίησην έγγράφου, χησιμοποιηθέντος προς ίδιον όφελος. Εἰς τόν Ιερέα Παναγιώτην Θεοδοσιάδην, έφημέριον του Ἱ. Ναου Προφήτου Δανιήλ, έτησία άργία μετά παύσεως από της θέσεως του, διά σοβαρόν σκανδαλισμόν των πιστῶν. Εἰς τόν Ιερέα Νικόλαον Ἀναγνωστόπουλον άργία δύο και ήμίσεως μηνῶν μετά στερήσεως των άποδογῶν του δι' έπιτολαιάν διαγωγήν. Αἱ δικογραφίαι του Ιερέως Θεοδώρου Κουτσοπινέλλη και του Διακόνου Ἰωακίμ Σπανουδάκη παρεπέμφθησαν

τῇ Ἱερῷ Συνόδῳ διά τά καθ' έαυτήν.

— Ο Σ. Μητρ. Ἡλείας, δι' έγγράφου, σταλέντος τῇ Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῇ, άνεκάλεσεν εις τάς Μονάς των τους Ἱερομόναχους Ἀλέξανδρον Γεωργιάδην, Χρυσόστομον Μπούαν και Τιμόθεον Κρέμον, ή δέ Ἱ. Ἀρχιεπισκοπή διέταξεν αὐτούς, όπως έντος δέκα ήμερῶν συμμορφωθοϋν προς τήν έγγραφον έντολήν του Ἀρχιερέως των.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Οἱ «Ἐκκλησιαστικοὶ Καιροὶ» του Λονδίνου εις σημείωμά των παρατηροϋν ότι ή άπομάκρυνσις του άμάχου πληθυσμοϋ έκ των επικινδύνων ζωνῶν της χώρας έδημιούργησεν εις τήν Ἐκκλησίαν πλείστα όσα προβλήματα. Οὗτω τά Κατηχητικά Σχολεία αφηριδίως έδιπλασιάσθησαν εις τάς περιφερείας εκείνας, αἰτινες ώρίσθησαν ως τόπος έγκαταστάσεως των άπομακρυσμένων πληθυσμῶν, μοιλονότι ή έξεχειρισίς του προσθέτου διδακτικοϋ προσωπικοϋ δέν είναι πάντοτε εύκολος. Ἐξ άλλου όμως ή παρουσία μεγάλου αριθμοϋ παιδιῶν, πολλά των οποίων μικράν ή οϋδεμίαν έχον γνώσιν της Πίστεως, παρέχει εις τήν Ἐκκλησίαν μοναδικήν εύκαιρίαν διά συστηματικήν διδασκαλίαν. Ὡσαύτως μεγάλη καταβάλλεται προσπάθεια, όπως οἱ γονεῖς, και ιδίως αἱ μητέρες, εισέλθωσιν εις τήν εκκλησιαστικήν ζωήν της νέας των ένορίας. Τέλος σημειοϋται ότι οἱ έπισκοποὶ οφείλουσι νά χρησιμοποιήσωσι καταλλήλως τόν ύπ' αὐτούς κλήρον προς άποτελεσματικώτεραν αντιμετώπισιν της καταστασεως. Τά αὐτά περίπου προβλήματα άπασχολοϋσι και τήν έν Σκωτίῃ Ἐκκλησίαν. Ἡ εις άπομακρυσμένα σημεῖα της χώρας εγκατάστασις των παιδιῶν παρουσιάζει άρκετάς δυσκολίας ως προς τήν δυνατότητα της συνεχειρισίς της θρησκευτικῆς των ζωῆς. Ἡ μετ' αὐτῶν έπικοινωνία καθίσταται προβληματική, λαμβανομένου ύπ' όψει του αδυνάτου της μετακινήσεως των κληρικῶν εκείνων οἵτινες διαθέτουσι ίδια αὐτοκίνητα, λόγω των περιοριστικῶν μέτρων της Κυβερνήσεως επί της καταναλώσεως της καταναλώσεως της καυσίμου ύλης. Μελετᾶται όθεν ύπό τινων κατά πόσον θά ήτο δυνατόν νά αναληφθῶσι νέαι τρόποιν τινά άποστολικά όδοιπορειαί προς «τό έν διασπορῇ παιδιά» ύπό ζηλωτῶν λαϊκῶν, έπιβαινόντων ποδηλάτων. Ὡσαύτως προτείνεται, όπως τά παιδιά συναθροίζονται καθ' ομάδας εις καταλλήλους χώρους, έπιτυγχανομένης οὕτω έν τινι μέτρῳ της ομαδικῆς λατρείας, προσευχῆς και διδασκαλίας.

Οἱ «Ἐκκλησιαστικοὶ Καιροὶ» του Λονδίνου άγγέλλουσι ότι οἱ έν τῇ έπαρχίᾳ Chan-Toung της Βορ. Κίνας δρώντες Ιεραπόστολοι διετόχθησαν ύπό των αὐτόθι κινεζικῶν άρχῶν όπως εγκαταλείψωσι τό κινεζικόν έδαφος. Ἡ είδησις αὐτή διεβιβάσθη ύπό του έν Τσιν-Νάν διαμένουτος έπισκόπου σεβ. Arnold Scott προς τήν έν Λονδίνοϋ έδρευούσαν Ἐταιρείαν προς διάδοσιν του Εϋαγγελίου. Πρην ή άναχωρήσωσιν, οἱ Ἀγγλικανοὶ Ιεραπόστολοι ένεπιστεύθησαν τήν φύλαξιν και συντηρησιν του έν Τσιν-Νάν καθεδρικοϋ ναοϋ ως και των άλλων Ιεραποστολικῶν ιδρυμάτων εις τάς Ιεραποστολάς των Ἀμερικανῶν Μεθοδιστῶν και των Γερμανῶν Ῥωμαιοκαθολικῶν. Τά ύπό των Ἀγγλικανῶν Ιεραποστόλων συντηρούμενα και τῇ έποτειᾷ αὐτῶν λειτουργοϋντα σχολεία άφείθησαν εις τήν φροντίδα του κινεζικοϋ κλήρου, όπως θά καταβάλῃ πάσαν προσπάθειαν διά τήν συνέχισιν του αναληφθέντος έργου.

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ

Κατά τήν έφημερίδα «Lettres de Rome» οἱ διάμαρτυρόμενοι έν Ρωσία ύφίστανται τους αὐτούς διαγμούς ως και οἱ λοιποὶ χριστιανοί. Πάντες οἱ πάστορες έξακολουθοϋσι νά εύρίσκονται εις τάς φυλακάς. Ὅσοι έξ αὐτῶν άφείθησαν έλεύθεροι, δέν ήδηνήθησαν νά αναλάβωσι τήν άσκησιν των καθηκόντων των, των πλείστων ριφθέντων εκ νεοϋ εις τάς φυλακάς. Ἐσχάτως μάλιστα ό σεβ. τύπος έδημοσίευσε φωτογραφίαν του έσωτερικοϋ του έν Μόσχᾳ προεσταντικοϋ ναοϋ των άγίων Πέτρου και Παύλου, μετατραπέντος εις κινηματογράφον.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Κ. Καλλινίκου. Ἄσμα άσμάτων. Ἀλεξάνδρεια 1938. Τά έρμηνευτικά ύπομνήματα εις τά βιβλία της Η. Δ. ει-

ναί παρ' ἡμῖν ἀκόμη τόσον ἐλάχιστα, ὥστε μετ' ἰδιαίτερας ὄλως χαρᾶς νὰ χαίρεισθῇ τὸ ἀνωτέρω σημειούμενον ὑπόμνημα τοῦ ἀκαταπονήτου πατρὸς Κ. Καλλινίκου, ὅστις ἔχει ἤδη χαρίσει εἰς τὴν πενιχράν μας ἐρμηνευτικὴν φιλολογογίαν δύο ἔτερα ὑπομνήματα, εἰς τοὺς Ψαλμοὺς καὶ τὰς Παροιμίας. Μετὰ διεξοδικὴν εἰσαγωγὴν, ἐν ἣ ἔρευνοῦνται τὰ εἰσαγωγικὰ προβλήματα, ὁ σ. προβαίνει εἰς τὴν ἀπόδοσιν τοῦ κειμένου καὶ εἶτα ἐν ἰδιαίτερῳ τμήματι παρέχει τὰς ἐρμηνευτικὰς αὐτοῦ σημειώσεις καὶ ἐν τέλει παραθέτει ἐκλογαρίον τῶν ἀλληγορικῶν ἐρμηνειῶν, αἰτίνας εἰς τὸ βιβλίον ἐδόθησαν ὑπὸ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ εἰσαγωγὴ εἰς τὸ Ἄσμα Ἀσμάτων παρουσιάζει ὄλως ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον ἕνεκα τοῦ ἰδιαίτερου χαρακτήρος τοῦ βιβλίου τούτου, οὗτινος ἡ ἐνόησις, ὁ χαρακτήρ, ἡ ἐρμηνεία, ὁ συγγραφὴς καὶ ὁ χρόνος τῆς συγγραφῆς ἀποτελοῦν ἀκόμη καὶ σήμερον φλέγοντα τῆς ἐρεύνης προβλήματα. Ὁ σ. ἀνακρίνων τὰς διατυπωθείσας γνώμας καὶ τὰς δοθείσας λύσεις βασανίζων λαμβάνει σαφῆ ἀπάναντι τῶν προβλημάτων θέσιν, ἣν ζητεῖ νὰ κατοχυρώσῃ. Ὁ σ. ἔχειται στερεῶς τῆς ἐνόητος τοῦ βιβλίου καὶ τῆς συγγραφῆς τούτου ὑπὸ τοῦ Σολομώντος, ὅπερ χαρακτηρίζει ὡς δρᾶμα τριπρόσωπον. Ὡς πρὸς δὲ τὴν ἐρμηνείαν ὁ σ. δέχεται τὴν κατὰ γράμμα, ἄνευ τῆς ὁποίας ἀερολογία καταντοῦν τὰ λοιπὰ. Ὁ διεξερχόμενος τὴν εἰσαγωγὴν ἀντιλαμβάνεται ὅτι ὁ σ. εἶναι ἐνήμερος τῶν σημερινῶν προβλημάτων, εἰς μερικὰ ὅμως σημεῖα θὰ ἐπεθύμει νὰ ἔχῃ περισσοτέρας ἐνδείξεις, ἰσχυροτέρων κατοχυρώσεων τῶν θέσεων. Τούτο ἰδίως ἰσχύει ὡς πρὸς τὰ ζητήματα τῆς γλώσσης καὶ τοῦ συγγραφῆς, τὰ ὅποια καλὸν θὰ ἦτο πλατύτερον νὰ ἐξητάζοντο.

Ὡς πρὸς τὰς ἐρμηνευτικὰς σημειώσεις θὰ ἐπεθύμουν νὰ τονίσω τὴν ἐν αὐταῖς πολλάκις καταβαλλομένην προσπάθειαν ἀντιπαραβολῆς τῶν Ὁ' πρὸς τὸ Ἑβραϊκὸν κείμενον. Ἡ γνώσις τῆς Ἑβραϊκῆς γλώσσης ἐπέτρεψεν εἰς τὸν σ. οὐ μόνον τὸ ὄρατον τοῦτο φιλολογικὸν μνημεῖον νὰ νοήσῃ καὶ χαρῆ ἐν τῇ ζῶντῃ γλώσσῃ καὶ τῇ ῥυθμῇ τοῦ λόγου, ὡς τοῦτον ὁ σ. τοῦ Ἄσματος ἀπετύπωσεν, ἀλλὰ καὶ ἐκάστης λέξεως τὴν σημασίαν νὰ βασανίσῃ καὶ εἰς ἐξηγήσεις τῶν διαφορῶν τοῦ κειμένου τῶν Ὁ' ἐνιαχοῦ νὰ προσθῇ. Παρὰ τὴν διάφορον γνώμην, ἣν ἤθελε τις ἐπὶ τινων σημείων ἔχει καὶ τὴν διάφορον ἐρμηνείαν, ἣν θὰ ἠδύνατό τις ἐπὶ τινων χωρίων νὰ θέσῃ, τὸ ὑπόμνημα τοῦτο παρουσιάζει πολλὰ τὰ καλὰ, μαρτυροῦν τὴν φιλοπονίαν καὶ τὸν ζῆλον τοῦ σ. πρὸς ἐρμηνείαν τῶν βιβλίων τῆς Π. Δ., δι' ἣν δὲν ὤκνησε καὶ εἰς ἐκμάθησιν τῆς Ἑβραϊκῆς γλώσσης νὰ προσθῇ. Ὡς δ' ἐν ἀρχῇ ἐτόνισα, ἡ σημασία τοῦ ἔργου τούτου ἀποβαίνει παρ' ἡμῖν μεγαλυτέρα ἕνεκα τῆς σπάνους τῶν ἐρμηνευτικῶν ἐργασιῶν ἐπὶ τῆς Π. Δ. Εἶναι τῷ ὄντι ἀξιοπαρατήρητον ὅτι ἡ ἡμέτερα Ἐκκλησία δὲν ἠτύχησεν ἀπὸ τῶν Πατερικῶν ἀκόμη χρόνων ν' ἀποκτήσῃ πλήρως καὶ συγχρονισμένον ἐρμηνευτικὸν ὑπόμνημα εἰς ἐλόκληρον τὴν Ἀγ. Γραφήν καὶ ἰδιαίτερος εἰς τὴν Π. Δ. Ἐνθ' δὲ ἐπὶ ἄλλων θεολογικῶν πεδίων δὲν ἐλλείπουν ἐγχειρίδια καὶ συστηματικώτερα ἔργα. Ἡ μία τῶν πηγῶν τῆς πίστεως ἡμῶν, ἡ Ἀγ. Γραφή, μένει ἀνερμήνευτος καὶ ἀπομένως ἀκατανόητος εἰς τοὺς πολλοὺς, τοὺς μὴ εἰδικούς. Ὁ ἀναζητῶν τὴν αἰτίαν τούτου πολλὰ ἴσως ἠθέληεν εὑρεῖ ἐλαφρυντικά, κατὰ τὴν γνώμην μου ὅμως ἡ κυρία αἰτία ἐγκρίεται εἰς τὴν ἑλλειψιν ὕλικῆς ἐνισχύσεως πρὸς ἐκδοσιν τοιοῦτου μεγάλου ἔργου, τὰς δαπάνας τοῦ οὐοίου δὲν δύναται νὰ ἀντιμετωπίσῃ ἀτομικὴ ἰδιωτικὴ πρωτοδοουλία, μάλιστα παρ' ἡμῖν, παρὰ τοῖς ὅποιος τόσην ἰσχύην κυκλοφορίαν ἔχει τὸ ἐπιστημονικὸν βιβλίον. Εἴθε ἀνωτέρα τις πρωτοδοουλία, χορηγός τις νὰ ἀναφανῇ, ὅστις θὰ ἠθέλει νὰ συνδέσῃ τὸ ὄνομα του με τὴν ἐκδοσιν ἔργου τοιαύτης κολοσιαίας σημασίας καὶ ἀνάγκης.

B. ΒΕΛΛΑΣ

— Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α —

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἱ. Μητροπόλις Τρίκκης καὶ Σταγῶν

Προκειμένου νὰ προδῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πληρωσιν δι' ἐκλογήσ τῆς κενῆς θέσεως ἐφημερίου τοῦ ἱεροῦ ναοῦ ἁγίου Νικολάου τοῦ χωρίου Πύλης προσ-

καλοῦμεν τοὺς δουλομένους, κεκτημένους τὰ ὑπὸ τοῦ άρθρου 66 § 4 τοῦ ἀναγκαστ. Νόμου 1369 ὀριζόμενα προσόντα, ἕνα μὲχρι τῆς 23 Δεκεμβρίου ἐ.ε. ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ σχετικὰ πιστοποιητικά. Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Νοεμβρίου 1939.

† Ὁ Τρίκκης καὶ Σταγῶν Πολύκαρπος

Ἱ. Μητροπόλις Σύρου, Τήνου, Ἄνδρου, Κέας, καὶ Μήλου

Ἐχόντες ὑπ' ὄψει τὸ 65ον ἄρθρον τοῦ Α. Νόμου 1369/1938 «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ ἐφημερίων» καλοῦμεν τοὺς δουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα νὰ καταλάβωσιν τὴν χρευστάσαν ἐφημερικὴν θέσιν τοῦ ἐν Στραμπουργίαις Ἄνδρου Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος, ὅπως ὑποβάλλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Μητροπόλεως τὴν σχετικὴν αἰτήσιν μετὰ τῶν ὑπὸ τοῦ 68ου άρθρου τοῦ ὄνω Νόμου ὡς καὶ τοῦ 11ου άρθρου τοῦ Ἀν. Νόμου 1075/1938 προβλεπομένων πιστοποιητικῶν, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἐν τῷ περιοδικῷ «Ἐκκλησία». Ἐν Ἐρμούπολει Σύρου τῇ 22α Νοεμβρίου 1939. Ὁ Ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος Ἀρχιμ. Μαραθοκαμπίτης.

Ἱ. Μητροπόλις Φθιώτιδος

Χηρευούσης τῆς θέσεως τακτικοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Φτέρης τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Φθιώτιδος προσκαλοῦνται οἱ δουλομένοι νὰ καταλάβωσιν τὴν κενὴν ταύτην θέσιν καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς τοῦ μηνὸς ἀπὸ τῆς 23ης Νοεμβρίου ἐ.ε. ὑποβάλλωσιν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως ἐν Λαμῆς τὰ ὑπὸ τοῦ άρθρου 68 Ἀναγκ. Νόμου 1369 περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων ὀριζόμενα πιστοποιητικά. Ἐν Φτέρῃ τῇ 19 Νοεμβρίου 1939. Ὁ Πρέσβυτος τῆς Ἐνορ. Ἐπιτροπῆς Φτέρης Χ. Νταλιάνος.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΣ

Ἱ. Μητροπόλις Ὑδρας, Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης.

Τὸ Ἱγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Ζωοδόχου Πηγῆς Καλαυρείας διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τετραστοῦς μισθώσεως τὸ δικαίωμα τῆς ρητινοσυλλογῆς τῶν ψευκοδένδρων εἰς θέσεις «Κοντίτο-Μόδι» νήσου Καλαυρείας τῆς ἀνωτέρω Ἱ. Μονῆς Ζωοδόχου Πηγῆς βάσει τῶν ὅρων τῆς ὑπ' ἀριθ. 281 ἐ.ε. διακηρύξεως τοῦ Ἱγουμενοσυμβουλίου τῆς Μονῆς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Πόρῳ καὶ εἰς τὸν συνήθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν τῇ 10ῃ Δεκεμβρίου ἐ.ε. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π.μ. ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου Ἱγουμενοσυμβουλίου. Τῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων καὶ λοιπῶν ὅρων δύναται νὰ λάθωσιν γνῶσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι παρὰ τῇ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν Ἱ. Μονῇ Ζωοδόχου Πηγῆς Καλαυρείας τῇ 3 Ν)βρίου 1939. Τὸ Ἱγουμενοσυμβούλιον Ἀρχιμ. Χαρίτων Χαμακιώτης, Ἱγούμενος, Ἀρσένιος Παπασπύρου.

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,”

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19, ΑΡΙΘ. ΤΗΛ. 24-195

Διευθύνουσα Ἐπιτροπέα :

† Ὁ Ἀθῶνων ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ, Πρόεδρος

† Ὁ Δράμας καὶ Φιλίππων ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

† Ὁ Τρίκκης καὶ Σταγῶν ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

Τοῦ λοιποῦ τὰ παντὸς εἶδους ἐμβάσματα, συνδρομαὶ κλπ. ὑπὲρ τοῦ Δελτίου «Ἐκκλησία» δεῖν νὰ ἀποστέλλωνται διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς εἰς τὸν Διαχειριστὴν τοῦ Δελτίου κ. Ν. Σταθόπουλον. Γραφεῖα Περιοδικῷ «Ἐκκλησία» ὁδὸς Φιλοθέης 19, Ἀθήνας.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες ταχ. ἐπιταγὰς, ὅπως ἀναγράψωσιν ὀπισθεν αὐτῶν τὸν σκοπὸν, δι' ἃν ἀποστέλλωνται.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ : Π. Σ. ΜΑΝΩΛΕΙΣ

Τύποις «Φοῖνικος», ὁδὸς Λεωνότου 4 — Τηλ. 54-229